

Geachte mr. A.M.I. Eleveld

Ik schrijf u deze brief met pijn in mijn hart en vol spijt.

Zoals u weet maak ik momenteel een moeilijke periode door, die nu ondraaglijk voor mij is geworden. Ik wil graag met u praten, omdat u mijn advocate bent, dus zowel mijn verdedigster als mijn stem.

Ik maak u dus getuige van hetgeen voor mij ondenkbaar was, spijtig en vooral onherstelbaar. Weet u, naarmate deze situatie voortduurt, zaait dat in mij een soort haat en wanhoop die me er uiteindelijk toe zou kunnen aanzetten om heftig te reageren. Ik zit nu al langer dan negen maanden in hechtenis, vanwege volgens mij onrechtvaardige redenen. Wat zou ik hebben gedaan om dit te verdienen? Heb ik hier geen asiel aangevraagd? Zijn er niet duizenden mensen die zich nooit hebben gemeld bij de Nederlandse autoriteiten en die toch een rustig leven blijven leiden op straat.

Waarom ben ik dan illegaal?

Ik geef toe, mr. Eleveld, dat ik deze situatie zat ben, dat ik vastbesloten ben om daar een einde aan te maken met mijn eigen middelen. Het klopt dat de leefsituatie en de leefomstandigheden van een mens kunnen veranderen. Ik voel me momenteel verloren, mijn hart is niet meer hetzelfde. Toch ben ik van nature niet gewelddadig, integendeel, ik ben erg verlegen en erg vriendelijk.

Ik ben eenvoudigweg moe van de situatie en dat heb ik laten weten aan mijn contactpersoon van DTV, maar zij doet alsof ze niet op de hoogte is van de realiteit van deze situatie. Ik had nooit gedacht dat ik nog eens dergelijke ideeën zou kunnen hebben, geen seconde, maar de situatie dwingt mij ertoe en ik kan deze ideeën niet meer uit mijn hoofd krijgen, tenminste niet op dit moment.

Als ik me het goed herinner, was een van de redenen waarom mijn asielaanvraag is afgewezen het feit dat er twijfel bestond over mijn identiteit en mijn nationaliteit. Waarom wordt er dan nu op aangedrongen dat ik naar een land ga waarvan men niet zeker is dat het mijn land van herkomst is? En als men nu gelooft dat ik daar vandaan kom, waarom wordt mijn asielaanvraag dan niet ingewilligd? Ik denk zelf het antwoord te weten op die vragen. Dat is omdat er een pact is getekend met enkele slechtgezinde individuen die beweren van de ambassade te zijn maar die dat in werkelijk niet zijn en die geen seconde aarzelen om valse laissez-passers af te geven om mensen terug te laten gaan, uitsluitend uit eigenbelang. Zijn het niet die mensen die zelfs door het Nederlandse parlement aan de kaak zijn gesteld na talrijke schandalen die ze met hun illegale handelingen hebben veroorzaakt? Waren het die mensen niet die op bedrieglijke wijze tientallen personen naar Guinée hebben laten sturen, waarvan sommigen daar zeker niet daarvandaan afkomstig zijn. Hebben anderen niet door hen geprobeerd om zelfmoord te plegen? Zijn deze mensen niet degenen die Sierra Leonezen, Gambianen, Senegalezen, Malinezen, Ivorianen en ongeacht wie naar Guinée hebben gestuurd, alleen voor geld. Wat is er in feite legaal aan wat zij doen? Met welk recht permitteren zij zich dat? Ze reizen met vervalste documenten en doen hier alsof ze deel uitmaken van het Guinese Diplomatiek Korps, ze hebben geen dienstopdracht die hun aanwezigheid rechtvaardigt.

Vroeg u zich niet zelf af, mr. Eleveld, of er misschien twee Guinese regeringen zijn die tegelijkertijd handelen?

Welnu, ik ben bereid om een einde te maken aan deze intriges ook al kost me dat mijn leven, in het geval men zou proberen om me te verplichten om hen te ontmoeten. Op geen enkele voorwaarde zal ik ze ontmoeten, want dat zou op een drama uitlopen. Ik heb de officiële Guinese autoriteiten al ontmoet sinds de maand oktober 2012 in Brussel en dat is voldoende. Je erken geen andere ambassade. Welk land ter wereld heeft zijn ambassade in een gevangenis?

Ik ben bereid om mijn leven op te offeren, dat zal misschien een bevrijding zijn. Soms is dat beter. Ik heb mijn testament al geschreven, dat is nu in goede handen. Het kan als het moment is gekomen openbaar worden gemaakt. En zoals ik het al heb vermeld in het testament, wens ik, mocht ik sterven, dat mijn lichaam niet wordt gecremeerd; mijn geloof verbiedt dat. Ik wens ook niet dat mijn organen worden verwijderd en gedoneerd. Ik wens het

recht te hebben op een begrafenis die een goed moslim waardig is. Wat justitie betreft, de goddelijke justitie zal over de rest beslissen.

Ik leg u dit allemaal uit, mr. Eleveld, opdat u getuige bent, opdat u een dag uitleg kunt geven over de motieven en omstandigheden van hetgeen zou kunnen gaan gebeuren. U bent op geen enkele manier waar dan ook voor verantwoordelijk, u bent alleen een getuige, zoals andere personen dat nu zijn.

Ik neem u niks kwalijk, u hebt alles voor mij gedaan, ik heb alleen het gevoel dat er sprake is van onrecht in deze zaak en dat ben ik niet meer in staat te accepteren. Misschien een ultiem verzoek... de dood. Het leven biedt je niet altijd de keus.

Ik groet u en ik bedank u voor alles wat u hebt gedaan.

En men moet niet denken dat men door me te isoleren een tragedie kan voorkomen.

Deze wanhoopsdaad is mogelijk, ook in een lege kamer, als je maar vastberaden bent.

Nogmaals bedankt.

I. Koulibaly